

words

words without boundaries

อ็อกที่กับฉัน และชีวิตมหัศจรรย์ของเรา

Auggie & Me
Three Wonder Stories

อาร์.เจ. ปาลาซีโอ

เขียน

ปณต ไกรโรจนานันท์

แปล

ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล

ภาพประกอบ

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

หนังสือที่ผมโปรดปรานมักเป็นประเภทเรื่องลึกลับ อย่างตอนช่วงแรกของหนังสือ
คุณไม่เข้าใจบางเรื่อง จากนั้นตอนท้ายเล่ม คุณจึงเข้าใจมัน
เบาะแสมีอยู่ในหนังสือมาตลอด แต่ไม่รู้วิธีอ่านมันให้ออก นั่นคือสิ่งที่ผมรู้สึก
หลังจากคุยกับอ็อกก็ ความลึกลับหิมาที่ผมไม่สามารถเข้าใจมาก่อน
ตอนนี้ไขออกอย่างสมบูรณ์ได้ทันทีทันใด

- อาร์.เจ. ปาลาซีโอ

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบธกรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

อ็อกกี้กับฉัน และเรื่องมหัศจรรย์ของเรา ไม่ใช่ภาคต่อของ *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกส์* เลียทีเดียว เพราะหนังสือเล่มนี้ไม่ได้เล่าเรื่องต่อเนื่องของอ็อกส์ พูลล์แมน หากแต่เป็นเรื่องราวของตัวละครรายล้อมอ็อกกี้ อย่างจูเลียน คริสโตเฟอร์ และชาร์ลอตต์ ที่พลัดกันมาเล่าเรื่องของตัวเอง แน่หน่อนว่าการได้พบเจอกับอ็อกส์ย่อมส่งผลกระทบต่อชีวิตของเด็กๆ ทั้งสามคนไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

เราคงเห็นแล้วว่า ชีวิตของอ็อกกี้นั้นทั้งน่าเห็นใจและกล้ำหาญเพียงไร แต่ในทางกลับกัน การจะยอมรับหรือเป็นเพื่อนกับอ็อกกี้ได้ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ สำหรับเด็กที่มีประสบการณ์ชีวิตเท่านี้ บางครั้งมิตรภาพก็เป็นเรื่องยากลำบาก และบ่อยครั้งมันก็ดันก่อกำแพงขึ้นมา

ทำไมจูเลียนถึงเป็นเด็กร้ายกาจ ทำไมเพื่อนรักที่โตมากับอ็อกกี้อย่างคริสโตเฟอร์ถึงเปลี่ยนไป และเด็กแสนดีอย่างชาร์ลอตต์ แท้จริงทำดีเฉพาะต่อหน้าครูหรือไม่ นี่เป็นเพียงประเด็นเล็กน้อยเท่านั้น ยังมีเรื่องราวอีกมากที่ตัวละครเหล่านี้จะเล่าให้เราฟังด้วยตัวเอง – เรื่องราวแห่งการเติบโต มิตรภาพ และการเรียนรู้ที่จะทำดีต่อกันทีละเล็กละน้อย

อย่างไรก็ดี อีกก็กับฉัน และเรื่องมหัศจรรย์ของเรา
คงไม่ได้มีเจตนาเขียนขึ้นเพื่อแก้ตัวให้กับเด็กๆ เหล่านี้ แต่ต้อง
ไม่ลืมว่า ชีวิตของคนคนหนึ่งมีเรื่องราวมากมายเกินกว่าจะตัดสิน
ด้วยความผิดพลาดเพียงครั้งเดียว ใครๆ ก็เคยทำผิดกันมาแล้ว
ทั้งนั้น ที่สำคัญคือ เมื่อผิดแล้วเราทำอะไรต่างหาก

ยอมรับ ลำนึกผิด ขอโทษ แก้ไข และก้าวต่อไป นี่แหละ
ชีวิต

เพราะอย่างนี้ทุกคนจึงมีชีวิตที่มหัศจรรย์ได้เช่นกัน

words
ทดลองอ่าน

สารบัญ

บทนำ	1
จุลเจียน	11
พฐุโต	121
ซิงกาลิง	221
เกียวกัษผู้เขียน	380
เกียวกัษผู้แปล	381

บทนำ

“ชีวิตมหัศจรรย์ของออกัสต์จะมีภาคต่อไหมคะ” ใครสักคนในผู้เข้าร่วมกิจกรรมถาม

“ไม่มีค่ะ ขอโทษนะคะ” ดิฉันตอบอย่างอายๆ นิดหน่อย “ดิฉันไม่คิดว่าออกัสต์จะเป็นหนังสือประเภทที่เหมาะสมกับการมีภาคต่อนะคะ ดิฉันชอบคิดว่าแฟนๆ หนังสือ *ชีวิตมหัศจรรย์ของออกัสต์* จะจินตนาการกันเองว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปกับอ็อกกี้ พูลล์แมน และคนอื่นๆ ในโลกของเขาค่ะ”

บทสนทนาหรืออะไรทำนองนี้เกิดขึ้นแทบทุกกิจกรรมเช่นหนังสือ *ปาฐกถา* หรืองานอ่านหนังสือที่ดิฉันเข้าร่วมนับตั้งแต่ *ชีวิตมหัศจรรย์ของออกัสต์* พิมพ์ออกมาเมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2012 คำถามนี้อาจเป็นคำถามที่มีคนถามดิฉันมากที่สุดนอกเหนือไปจาก “จะมีภาพยนตร์ *ชีวิตมหัศจรรย์ของออกัสต์* ไหม” และ “อะไรเป็นแรงบันดาลใจให้คุณเขียน *ชีวิตมหัศจรรย์ของออกัสต์*”

แต่ไม่ว่า ดิฉันกำลังเขียนบทนำหนังสือซึ่งแท้จริงแล้วเป็น

หนังสือคู่เคียงของ *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกส์* แล้วมันเกิดขึ้นได้อย่างไร

ในการตอบคำถามนี้ ดิฉันต้องพูดถึง *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกส์* สักหน่อยก่อน ถ้าคุณซื้อหนังสือเล่มนี้ หรือได้รับเป็นของขวัญมา มีโอกาสมากกว่าคุณอ่าน *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกส์* จบแล้ว ดังนั้นดิฉันไม่จำเป็นต้องเล่าให้คุณฟังมากเกินไปนัก เล่าย่อๆได้ว่า *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกส์* เป็นเรื่องราวของเด็กชายวัยสิบขวบชื่ออ็อกส์ พูลล์แมน ผู้เกิดมาเป็นโรคใบหน้าแหว่ง ขณะฟันผาทุกซี่และสุขในช่วงที่เป็นนักเรียนใหม่ในโรงเรียนมัธยมต้นปีเซอร์เพรป เราเห็นการเดินทางนี้ผ่านสายตาของอ็อกกี้และของตัวละครอีกห้าคนซึ่งชีวิตบังเอิญมาพบพานเขาในช่วงปีที่สำคัญยิ่งนั้น และการที่พวกเขาได้รู้จักอ็อกกี้ก็เกือหนุนให้ผู้อ่านได้เข้าใจหนทางสู่การยอมรับตนเองของอ็อกกี้ได้ดียิ่งขึ้น แต่เราไม่ได้รับฟังตัวละครอื่นซึ่งเรื่องราวของเขาไม่ได้เพิ่มเติมรายละเอียดให้แก่เรื่องของอ็อกกี้โดยตรงในกรอบเวลาหนึ่งปีของเกรดห้า หรือความเข้าใจในตัวอ็อกกี้ของเขามีอยู่อย่างจำกัดเกินกว่าอธิบายบทบาทของเขา อย่างไรก็ตาม *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกส์* เป็นเรื่องราวของอ็อกกี้ตั้งแต่ต้นจนจบ และดิฉันเคร่งครัดกับตัวเองให้เล่าเรื่องของเขาด้วยวิธีที่ง่ายและเชื่อมโยงกัน ถ้าตัวละครใดไม่ขับเคลื่อนการบรรยายเรื่องให้ก้าวหน้าไป – หรือบอกเล่าเรื่องราวที่ดำเนินคู่ขนานกันไปหรือก่อนหน้าหรือหลังจากเรื่องใน *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกส์* – แล้วละก็ เขาหรือเธอจะไม่มีสิทธิ์อยู่ในหนังสือเล่มนี้

อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่าตัวละครที่ว่ามานี้ไม่มีเรื่องน่าสนใจอะไรให้เล่า – เรื่องที่อาจอธิบายแรงจูงใจของพวกเขา

เองให้มากขึ้นอีกนิดหน่อย แม้ว่าสิ่งที่เปิดเผยออกมาจะไม่ได้ส่งผลกระทบต่ออ็อกกี้โดยตรง

แล้วหนังสือเล่มนี้อยู่ตรงไหนกันแน่

เพื่อความชัดเจน *อ็อกกี้กับฉัน และชีวิตมหัศจรรย์ของเรา* ไม่ใช่ภาคต่อ เรื่องราวไม่ได้ดำเนินต่อไปจากตรงที่ *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* จบลง มันไม่ได้เล่าเรื่องอ็อกกี้ พูลล์แมน พันฝ่าอุปสรรคในโรงเรียนมัธยมต้นต่อไป ที่จริงอ็อกกี้ก็เป็นเพียงตัวละครที่มีบทบาทเล็กๆ ในเรื่องนี้

พูดตรงๆ ก็คือ หนังสือเล่มนี้เป็นการขยายขอบเขตโลกของอ็อกกี้ออกไป เรื่องราวสามเรื่องใน *อ็อกกี้กับฉัน และชีวิตมหัศจรรย์ของเรา*—เรื่องของ จูเลียน พลูโต และ ซิงกาลิง ซึ่งเดิมทีทุกเรื่องพิมพ์เป็นหนังสืออิเล็กทรอนิกส์สั้นๆ บอกเล่าเรื่องราวจากมุมมองของจูเลียน คริสโตเฟอร์ และชาร์ลอตต์ตามลำดับ ทั้งสามเรื่องมีเนื้อหาแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง โดยเป็นการบอกเล่าเรื่องราวของตัวละครซึ่งบางครั้งไปปรากฏในเรื่องของคนอื่นแต่ละคน แต่พวกเขาล้วนมีสิ่งหนึ่งร่วมกัน นั่นก็คือ *อ็อกกี้ พูลล์แมน* การมีอ็อกกี้ในชีวิตของพวกเขาทำหน้าที่เป็นสิ่งกระตุ้นให้แต่ละคนเปลี่ยนแปลงไปทั้งอย่างสุขุมและอย่างไม่สุขุมนัก

อ็อกกี้กับฉัน และชีวิตมหัศจรรย์ของเรา ยังไม่ใช่ภาคต่อในความรู้สึกอย่างที่รู้สึกกัน เพราะไม่ได้เล่าเรื่องราวของอ็อกกี้ต่อไป นอกจากเข้าไปเล่าเรื่องสั้นๆ ในช่วงฤดูร้อนหลังจากเกรดห้าในบทของจูเลียน ซึ่งปิดฉากเรื่องราวระหว่างจูเลียนและอ็อกกี้อย่างสวยงาม แต่นอกเหนือจากนั้นแล้ว ผู้อ่านจะไม่พบสิ่งที่เกิดขึ้นกับ

อ็อกกี้ พูลส์แมน ในเกรดหก หรือในโรงเรียนมัธยมปลาย หรือหลังจากนั้น ดิฉันรับประกันว่า หนังสือเล่มนั้น เล่มที่เป็นภาคต่ออย่างแท้จริง จะไม่มีการเขียนขึ้น และนั่นเป็นสิ่งที่ดีค่ะ เพื่อนๆ ผลพลอยได้ที่สวยงามที่สุดอย่างหนึ่งของการเขียน *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* คือการทำให้เกิดเรื่องราวน่าฟังที่แฟนหนังสือแต่งขึ้น ครูใช้สอนในห้องเรียน โดยขอให้นักเรียนสวมบทบาทตัวละคร และเขียนเรื่องเกี่ยวกับอ็อกกี้หรือซัมเมอร์หรือแจ็กในแบบของตนเอง ดิฉันได้อ่านเรื่องที่เขียนให้แกเวีย จัสติน และมีแรนดา เนื้อหาที่เขียนจากมุมมองของอามอส และของไมล์ส และของเฮนรี ดิฉันได้อ่านแม้แต่เรื่องสั้นที่สะท้อนอารมณ์มากจากมุมมองของเดซี่ซึ่งเด็กคนหนึ่งแต่งขึ้น!

แต่บางทีงานเขียนที่น่าประทับใจที่สุดที่ดิฉันได้อ่าน เป็นเรื่องเกี่ยวกับอ็อกกี้ ซึ่งผู้อ่านดูเหมือนจะมีความรู้สึกร่วมแรงกล้าที่สุด มีเด็กๆ มาบอกดิฉันว่า พวกเขารู้ว่า ตอนโตอ็อกกี้จะเป็นนักบินอวกาศอย่างแน่นอน หรือเป็นครู หรือเป็นสัตวแพทย์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาบอกดิฉันเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ด้วยความมั่นใจมาก แทบจะพูดอย่างมีประสบการณ์ ไม่มีการลังเล ไม่มีการเดาสุ่ม แล้วดิฉันเป็นใครจึงจะไม่เห็นด้วยกับพวกเขา และเหตุใดดิฉันจึงจะเขียนภาคต่อที่จะจำกัดทางเลือกเหล่านั้น ตามความเห็นของดิฉัน อ็อกกี้มีอนาคตที่สดใสและมหัศจรรย์ เต็มเปี่ยมด้วยความเป็นไปได้ไม่สิ้นสุด แต่ละเรื่องเลิกละเลอเรื่องก่อนหน้า

ดิฉันรู้สึกโชคดีที่ผู้อ่าน *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* รู้สึกสนิทสนมกับเขามากพอจะจินตนาการด้วยตนเองว่าชีวิตของเขาจะเป็นอย่างไร ดิฉันรู้ว่าผู้อ่านเข้าใจว่าเพียงเพราะดิฉันเลือกจบ

ชีวิตมหัศจรรย์ของออกัสต์ในวันที่ชีวิตของอ็อกก็มีความสุข ไม่ได้เป็นการรับประกันว่าเขาจะมีชีวิตที่พบแต่ความสุข แน่ละ เขาจะต้องเผชิญความท้าทายต่างๆ อีกมากขณะเติบโตขึ้น ทั้งทุกข์สุขแบบใหม่ๆ เพื่อนใหม่ จูเลียนคนอื่นและแจ็กคนอื่น และแนนอน ชัมเมอร์คนอื่น เชื่อว่าผู้อ่านจะเข้าใจได้เองจากวิธีที่อ็อกก็จัดการตนเองในช่วงปีแรกที่บีเซอร์เพรป ซึ่งมาพร้อมกับความทุกข์และความยากลำบาก ว่าในตัวเองมีสิ่งที่เขาต้องการเพื่อเอาชนะอะไรก็ตามที่ชีวิตตาโถมมาใส่เขา อดทนต่อความท้าทายที่มาถึง จ้องผู้ที่ย้องมองกลับไป (หรือหัวเราะจนพวกรา เลิกมอง) ครอบครัวที่น่าทึ่ง - อีซาเบลและเนตและเวีย - จะผ่านช่วงเวลาที่ดีและไม่ดีไปด้วยกันกับเขาเสมอ เอลิซาเบท กูเบล-รอสส์ เขียนไว้ว่า “สิ่งเดียวที่ฉันรู้ว่าจะเยียวยาผู้คนได้อย่างแท้จริง คือความรักที่ปราศจากเงื่อนไข” ซึ่งอาจเป็นเหตุผลว่าทำไมอ็อกก็ จึงไม่ยอมจำนนต่อบาดแผลใดๆ จากคำพูดแย่ๆ ของผู้ที่ผ่านไปมา เชือดเฉือน หรือการเลือกคบคนของเพื่อนๆ เพื่อนที่เขามี - ทั้งที่รู้จักและไม่เห็นตัว - จะปกป้องเขาเมื่อถึงคราวที่เพื่อนมีความสำคัญที่สุด

ท้ายที่สุดแล้ว ผู้อ่าน *ชีวิตมหัศจรรย์ของออกัสต์* รู้ว่าหนังสือเล่มนั้นไม่ได้เป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับอ็อกก็ พูลล์แมน เสียทีเดียว แต่เกี่ยวกับการที่อ็อกก็ พูลล์แมน ส่งผลกระทบต่อโลก

ซึ่งนำดิฉันกลับมายังหนังสือเล่มนี้ - หรือพูดให้ตรงกว่านั้น สามเรื่องที่อยู่ใน *อ็อกก็กับฉัน* และ *ชีวิตมหัศจรรย์ของเรา*

ตอนที่มิสผู้แนะนำเป็นครั้งแรกให้ดิฉันเขียนอีบุ๊กสั้นๆ ต่อจาก

เรื่อง *ชีวิตมหัศจรรย์ของออกกั๊ก* เหล่านี้ ดิฉันตอบรับอย่างกระตือรือร้น - โดยเฉพาะอย่างยิ่งในนามของจูเลียน ซึ่งกลายมาเป็นตัวละครที่แฟนหนังสือ *ชีวิตมหัศจรรย์ของออกกั๊ก* เกลียดชังมาก “ใจเย็นๆ อย่าเป็นจูเลียน” ถึงกับเป็นสิ่งที่คุณค้นหาได้ด้วยกูเกิล ในขณะนี้ เนื่องจากใครๆ ต่างก็อภิสาสะทำโปสเตอร์คำเตือนเป็นของตนเอง

และดิฉันเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าทำไมใครๆ จึงจงเกลียดจงชังจูเลียนนัก ก่อนหน้านั้น เราเห็นเขาผ่านมุมมองของอ็อกกี้ แจ็ก ซัมเมอร์ และจัสตินเท่านั้น เขาหยาบคาย เขาใจร้าย การจ้องมอง การตั้งชื่อล้อเลียนอ็อกกี้ การพยายามบังคับเพื่อนร่วมชั้นให้เลิกคบแจ็ก ก็เทียบเท่าการข่มเหงรังแกกันนั่นเอง แต่รากเหง้าของความโกรธแค้นทั้งหมดที่มีต่ออ็อกกี้นั้นคืออะไร เกิดอะไรขึ้นกับจูเลียนและทำไมเขาจึงทำตัววิ่งเงาะได้ขนาดนี้

แม้ขณะที่ดิฉันกำลังเขียน *ชีวิตมหัศจรรย์ของออกกั๊ก* ดิฉันก็รู้ว่าจูเลียนมีเรื่องให้เล่า ดิฉันยังรู้ว่าการที่เขารังแกคนอื่น หรือ

ทำไมเขาจึงทำอย่างนั้น มีผลต่ออ็อกกี้เพียงเล็กน้อย และไม่กระทบโครงเรื่องเลย ดังนั้นเรื่องของจูเลียนจึงไม่อยู่ใน *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* อย่างไรก็ตาม เรื่องของจูเลียนไม่มีไว้ให้เหยื่อจากการถูกรังแกได้เห็นใจผู้ที่รังแกเขา แต่ดิฉันชอบแนวคิดเรื่องการสำรวจตัวละครของจูเลียนในหนังสือฉบับสั้นของเขาเอง - มิใช่เพื่อแก้ต่างให้แกการกระทำของเขา เนื่องจากการกระทำของเขาใน *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* สมควรถูกประณามและแก้ต่างแทนไม่ได้ แต่เพื่อพยายามเข้าใจเขาให้มากขึ้น เป็นเรื่องสำคัญที่จะระลึกไว้ว่า จูเลียนยังคงเป็นเด็ก จริงอยู่ เขาทำตัวร้ายกาจ แต่ก็ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเขาเป็น “เด็กไม่ดี” ความผิดของเราไม่ได้นิยามตัวเรา สิ่งที่ยากก็คือการยอมรับความผิดของเรา จูเลียนจะกลับตัวใหม่ เขาจะทำได้ไหม เขาอยากทำไหม นี่เป็นคำถามที่ดิฉันถามและตอบในเรื่องของจูเลียน ในขณะที่เดียวกันดิฉันก็เผยว่าเหตุใดจูเลียนจึงทำตัวอย่างนั้นกับอ็อกกี้

หนังสือฉบับสั้นเรื่องที่สองใน *อ็อกกี้กับฉัน และชีวิตมหัศจรรย์ของเรา* ได้แก่ *พลูโต* พลูโตเป็นการมองอย่างแตกต่างเข้าไปในชีวิตของอ็อกกี้ก่อนปีเซอร์เพรป โดยบอกเล่าเรื่องราวจากมุมมองของเพื่อนเก่าแก่ที่สุดของอ็อกกี้ คือ คริสโตเฟอร์ ซึ่งย้ายบ้านไปสองสามปีก่อนเหตุการณ์ใน *ชีวิตมหัศจรรย์ของอ็อกกี้* จะเกิดขึ้น คริสโตเฟอร์ผ่านความทุกข์ยากและความเสียใจในวัยเด็กไปด้วยกันกับอ็อกกี้ - อย่างการผ่าตัดอันน่าหวาดกลัว วันที่เนตพูล์แมน พาเดชีกลับบ้านเป็นครั้งแรก เพื่อนเก่าในละแวกบ้านซึ่งดูเหมือนจะหายไปจากชีวิตของอ็อกกี้ เนื่องจากเขาโตขึ้น

คริสโตเฟอร์ต้องฟันฝ่าความท้าทายในการยังคงเป็นเพื่อนกับอ็อกกี้ได้แก่ การถูกจ้องมอง ท่าทางอันน่าอึดอัดใจของเพื่อนใหม่ เมื่อมิตรภาพเป็นเรื่องยาก มันก็ชวนให้เดินจากไป แม้ในสถานการณ์ที่ดีที่สุดก็ตามที่ - และไม่ใช่อ็อกกี้เพียงคนเดียวที่กำลังทดสอบความภักดีของคริสโตเฟอร์ เขาจะคบหากันต่อ หรือจากไป

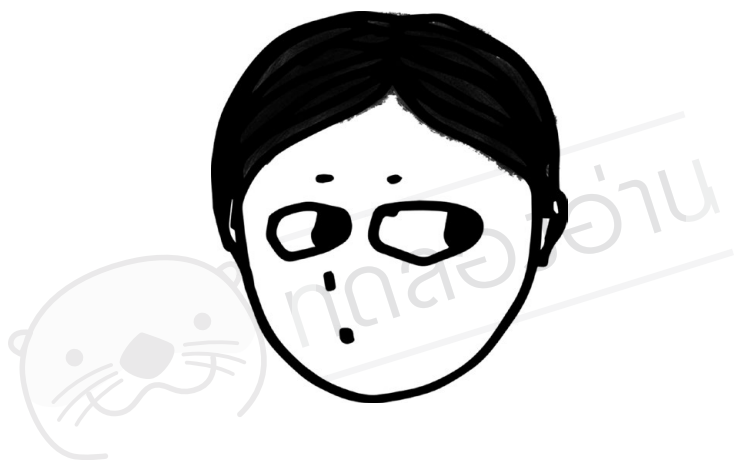
หนังสือฉบับสั้นเรื่องที่สาม ได้แก่ *ซิงกาลิง* ซึ่งเล่าจากมุมมองของชาร์ลอตต์ เด็กผู้หญิงเพียงคนเดียวที่มีสเตอร์ทุซแมนเลือกให้เป็นหนึ่งในคู่หูต้อนรับของอ็อกกี้ ตลอดเรื่อง *ชีวิตมหัศจรรย์ของออกัสต์* ชาร์ลอตต์แสดงความสัมพันธ์กับอ็อกกี้อย่างเป็นมิตรแต่อาจจะห่างๆ สักหน่อย เธอโบกมือทักทายเมื่อเห็นเขา เธอไม่เคยเข้าข้างเด็กที่ใจร้ายกับเขา เธอพยายามช่วยแฉิก แม้จะทำอย่างลับๆ ไม่ให้คนอื่นรู้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เธอเป็นเด็กนิสัยดี แต่เธอไม่เคยพยายามทำดีกับเขามากไปกว่านั้น *ซิงกาลิง* เจาะลึกชีวิตของชาร์ลอตต์ โคดี ในช่วงเกรดห้าที่ปีเซอร์เพรป และผู้อ่านจะได้รู้ว่าในปีนั้นมีเรื่องอื่นๆ เกิดขึ้นอีกมากมายที่อ็อกกี้ พูลล์แมนไม่รู้ ได้แก่ งานแสดงเต้นรำ พวกเด็กผู้หญิงใจร้าย เพื่อนผู้ภักดี กลุ่มเก่า และเพื่อนกลุ่มใหม่ มายา ซีเมนา ซาเวนนา โดยเฉพาะซัมเมอร์ มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งใน *ซิงกาลิง* ซึ่งสำรวจชีวิตของเด็กธรรมดาที่รู้สึกตื่นตันใจกับเหตุการณ์ที่เหนือธรรมดา เช่นเดียวกับ *พลูโต* และ *เรื่องของจูเลียน*

ไม่ว่าจะเกี่ยวกับอ็อกกี้และจูเลียน หรืออ็อกกี้และคริสโตเฟอร์ หรืออ็อกกี้และชาร์ลอตต์หรือไม่ สามเรื่องใน *อ็อกกี้กับฉัน* และ *ชีวิตมหัศจรรย์ของเรา* จะวิเคราะห์ความซับซ้อนของมิตรภาพ ความภักดี และความเห็นอกเห็นใจ - และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง -

สำรวจผลกระทบอันมั่นคงยืนนานของความเมตตา เรื่องเกี่ยวกับ
ชั้นมัธยมต้นและวัยแรกรุ่น และการที่เป็นช่วงเวลาในชีวิตเด็ก
ที่แทบแน่นอนว่าจะทำตัวร้ายๆ ใส่กันและกันขณะใช้ชีวิตผ่าน
สถานการณ์ทางสังคมใหม่ตามลำพัง ซึ่งมักปราศจากการควบคุม
จากพ่อแม่ มีผู้เขียนไว้มากมายแล้ว แต่ดิฉันเห็นด้านที่แตกต่าง
ของเด็กๆ อันได้แก่ แนวโน้มจะมีคุณธรรม ความปรารถนา
จะทำการที่ถูกต้อง ดิฉันเชื่อในตัวเด็กๆ และความสามารถอย่าง
ไม่จำกัดในการดูแลโลก และในการรักโลก และในความต้องการ
อนุรักษ์โลก ดิฉันไม่สงสัยว่าพวกเขาจะนำเราไปยังสถานที่
ที่ใจกว้างกว่าและให้การยอมรับมากกว่าแก่นกทุกตัวในจักรวาล
สำหรับผู้ตกเป็นเบี้ยล่างและคนแปลกแยกทุกคน และสำหรับ
อ็อกกี้และดิฉัน

-อาร์.เจ.พี.

จูเลียน

จรงมีเมตดาเถด เพราะทุกคนที่เจ้าพานพบ
ล้วนกำลังต่อสู้ในสมรภูมิอันเหี้ยมโหดกันอยู่แล้ว
— เอียน แมคလာเรน

ก่อนนั้น

ไม่แน่ว่า ข้าได้สร้างดวงดาวและดวงอาทิตย์
และคุณหายนหลังหิมานี้ขึ้นมา แต่ข้าจำไม่ได้เสียแล้ว

— ฆอร์เฆ ลุยส์ บอร์เฆส *คุณหายนแห่งแอสทีเรียน*

...

ความกลัวทำร้ายนายให้เจ็บปวดกว่าความฝันไม่ได้หรอก

— วิลเลียม โกลดิง *วัยเยาว์อันสิ้นสูญ*

ปกติ

โอเค โอเค โอเค

ผมรู้ ผมรู้ ผมรู้

ผมทำตัวร้ายๆกับออกัสต์ พูลล์แมน!

แล้วไงล่ะ โลกไม่ได้ถล่มสักหน่อย คุณเอ๋ย! หยุดดราม่า
กันเสียที ได้ไหม โลกนั้นกว้างใหญ่จะตายไป อีกทั้งเชื่อว่าทุกคน
จะดีกับคนอื่นๆ มันเป็นอย่างนั้นเองแหละ ดังนั้น ได้โปรดเลิกคิด
เรื่องนี้เสียทีเถอะ ผมคิดว่า ถึงเวลาใช้ชีวิตกันไปได้แล้ว
ใช้ชีวิตของคุณต่อไปเถอะ ว่าไหม

เฮ้อ!

ผมไม่เข้าใจเลย ไม่เข้าใจเลยจริงๆ นาทีหนึ่ง แบบว่า ผม
เป็นเด็กเด๋นดังที่สุดในเกรดห้า แต่อีกนาที แบบว่า ไม่รู้สิ ช่าง
เถอะ มันเจ็บนะ ปีนี้ทั้งปีเจ็บแสบจริงๆ! ผมอยากให้อ็อกกี้
พูลล์แมน ไม่ได้มาเรียนบีเชอร์เพรปตั้งแต่แรก! ผมอยากให้เขา
ปิดบังใบหน้าเล็กๆน่าขยะเขยงไปเสีย เหมือนเรื่อง ปีศาจแห่ง

โรงอุปรากร¹ หรืออะไรทำนองนั้น สวมหน้ากากซะ อ็อกกี้! เอาใบหน้าที่ของนายไปให้พ้นหน้าฉัน ได้โปรดเถอะ อะไรๆ จะง่ายขึ้นเยอะถ้านายแค่หายตัวไป

อย่างน้อยก็สำหรับผม กระนั้นผมไม่ได้บอกว่าเป็นเรื่องง่ายสำหรับเขาเหมือนกัน ผมรู้ว่าไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับเขาที่จะส่องกระจกทุกวัน หรือเดินไปบนถนน แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาของผม ปัญหาของผมคือ ตั้งแต่เขามาโรงเรียน ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนไป จากเดิม พวกนักเรียนเปลี่ยนไป ผมเปลี่ยนไป และมันแย่สุดๆ

ผมอยากให้ทุกอย่างเป็นเหมือนตอนอยู่เกรดสี่ ตอนนั้นเราสนุกกันมาก มาก มาก เราเล่นไล่จับกันในสนาม ไม่ได้มีอะไรๆ ก็อยากจับผมให้ได้เสมอ รู้ไหม แคบอกเฉยๆ นะ ใครๆ ก็อยากจับคู่ทำโครงงานสังคมศึกษากับผมทั้งนั้น และใครๆ พากันหัวเราะเสมอเมื่อผมพูดอะไรซ้ำๆ

ตอนมือเหียง ผมมักนั่งกับเพื่อนๆ พวกเราสูดยอดเลย เราเจ๋งสุดๆ เฮนรี ไมล์ส อามอส แจ็ก เราสูดยอด มันเจ๋งมาก เรามีเรื่องที่แอบขำกันเยอะแยะ มีสัญญาณมือเล็กๆ น้อยๆ ไว้บอกอะไรกัน

ผมไม่รู้ว่าจะทำไมสิ่งที่ว่ามาต้องเปลี่ยนไปด้วย ผมไม่รู้ว่าจะทำไมทุกคนจึงรังเกียจกันนัก

ที่จริงผมรู้ว่าทำไม เพราะอ็อกกี้ พูลล์แมน นั่นเอง ตั้งแต่

¹ *Phantom of the Opera* นวนิยายเรื่องดังของกัสตง เลอรู นักเขียนชาวฝรั่งเศส ซึ่งนวนิยายเรื่องนี้ดัดแปลงเป็นละครเวทีและภาพยนตร์มาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน

วินาทีแรกที่เขาปรากฏตัว คือวินาทีที่สิ่งต่างๆหยุดเป็นอย่างที่เคยเป็น ทุกสิ่งทุกอย่างเคยเป็นไปตามปกติสมบูรณ์แบบ แต่ตอนนี้ยุ่งเหยิงไปหมด และเป็นเพราะเขาที่แหละ

และมิสเตอร์ทุซแมน ที่จริงมันคือความผิดของมิสเตอร์ทุซแมนแท้ๆเลย

โทรศัพท์

พว จำได้ว่าแม่ถือว่าการที่มีสเตอร์ทุซแมนโทรศัพท์มาหาเราเป็นเรื่องสำคัญมาก ตอนมื่อคำคั้นนั้น แม่พูดแล้วพูดอีกว่าเป็นเกียรติมากแค่ไหน ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมต้นโทรศัพท์หาเราที่บ้านเพื่อขอให้ผมเป็นคู่หูต้อนรับนักเรียนใหม่โรงเรียน ว้าว! ขาวใหญ่ชะเนือ! แม่ทำท่าราวกับผมชนะรางวัลออสการ์หรืออะไรทำนองนั้น แม่บอกว่า นี่แสดงให้แม่เห็นว่าโรงเรียนเล็งเห็นว่านักเรียนคนไหน “พิเศษ” ซึ่งแม่คิดว่าพิเศษสุด แม่ไม่เคยพบมีสเตอร์ทุซแมนมาก่อน เพราะเขาเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมต้น ส่วนผมยังคงอยู่โรงเรียนประถม แต่แม่ก็เอาแต่พร่ำว่าเขาพูดจาดีอย่างไรอย่างนี้ในโทรศัพท์

แม่เป็นคนสำคัญของโรงเรียนเสมอ แม่ได้เป็นสมาชิกคณะกรรมการโรงเรียน ซึ่งผมเองก็ไม่ว่ามันคืออะไร แต่ที่แน่ๆคือมันสำคัญมากทีเดียว แม่ยังอาสาทำโน่นนี่นั่นตลอด อย่าง แม่อาสาเป็นตัวแทนผู้ปกครองในแต่ละเกรดที่ผมเรียนที่บีเชอร์ แม่อาสาเสมอเลย แม่ทำอะไรให้โรงเรียนเยอะเยะ

ดังนั้น ในวันที่ผมจะต้องเป็นคู่หูต้อนรับนักเรียนใหม่ แม่พาผมมาส่งหน้าโรงเรียน แม่อยากพาผมเข้าไปข้างใน แต่ผมแบบว่า “แม่ฮะ นี่มันโรงเรียนมัธยมต้นนะ!” แม่เข้าใจความน้อยที่ผมบอก แล้วขับรถออกไปก่อนผมจะเข้าไปในโรงเรียน

ชาร์ลอตต์ โคดี้ และแจ็ก วิลล์ มาถึงล็อบบี้ด้านหน้าอยู่ก่อนแล้ว เราทักทายกัน แจ็กกับผมจับมือตามสไตร์ของพวกเรา แล้วเราทักทายคุณรปภ. จากนั้นเราขึ้นไปยังสำนักงานของมิสเตอร์ทุซแมน การมาโรงเรียนในเวลาที่ไม่มีใครอยู่เลยนี่ช่างน่าประหลาดจริงๆ!

“เพื่อนเอ๋ย เราเล่นสเก็ตบอร์ดในนี้ได้เลยนะ ไม่มีใครรู้หรอก” ผมบอกแจ็ก แล้ววิ่งไถลไปบนพื้นทางเดินราบเรียบหลังจากคุณรปภ.ไม่เห็นเราอีกต่อไปแล้ว

“ฮ่า นั่นสิ” แจ็กเอ๋ย แต่ผมสังเกตเห็นว่า ยิ่งใกล้สำนักงานของมิสเตอร์ทุซแมนเข้าไปเท่าใด แจ็กก็ยิ่งเจียบลงเท่านั้น ที่จริงเขาดูเหมือนจะอาเจียนออกมาด้วยซ้ำ

พอเราใกล้ถึงบันไดชั้นบนสุด เขาก็หยุดกึก

“ฉันไม่อยากไปเลย!” เขาพูด

ผมหยุดข้างตัวเขา ชาร์ลอตต์ขึ้นไปถึงพื้นหน้าบันไดชั้นบนแล้ว

“มาเถอะน่า!” เธอว่า

“เธอไม่ใช่เจ้านายนะ!” ผมย้อน

เธอส่ายหน้าพลาทกลอกตาใส่ผม ผมหัวเราะร่วนแล้วเอาตอกสะกิดแจ็ก เราชอบกระเช้าชาร์ลอตต์ โคดี้ เธอชอบทำตัวเป็นสาวน้อยแสนดีเสมอ

“ฉันแน่แน่” แจ็กพูดพร้อมกับยกมือขึ้นลูบใบหน้า

“อะไรเธอ” ผมถาม

“นายรู้หรือเปล่าว่าเด็กใหม่คนนี่คือใคร” เขาถาม ผม
ส่ายหน้า

“เธอรู้ว่าเขาคือใครใช่ไหม” แจ็กเงยหน้าขึ้นถามชาร์ลอตต์
ชาร์ลอตต์เดินลงบันไดมาหาเรา “ฉันคิดว่างั้นนะ” เธอ
ตอบ ชาร์ลอตต์ทำหน้าราวกับเพิ่งชิมอะไรใหม่ๆ มา

แจ็กส่ายหน้าแล้วยกมือตบศีรษะสามครั้ง “ฉันมันโง่เง่า
จริงๆ ที่รับปากว่าจะมา!” เขาขบฟันพูด

“เดี๋ยวก่อน เขาคือใคร” ผมถาม ผมผลักไหล่เขาให้เขา
หันมามองผม

“ก็เด็กที่ชื่อออกัสตัสไง” เขาตอบผม “รู้จักไหม เด็กที่มี
หน้าตาอย่างนั้นนะ”

ผมไม่รู้เลยว่าเขาพูดถึงใคร

“ทำเป็นเล่นไปได้” แจ็กว่า “นายไม่เคยเห็นเด็กคนนี้นมาก่อน
หรือไง เขาอยู่ในละแวกนี้เอง บางครั้งเขาก็ไปเล่นที่สนามเด็กเล่น
นายต้องเคยเห็นเขามาแล้ว ใครๆ ก็เห็นกันทั้งนั้น!”

“เขาไม่ได้อยู่ละแวกนี้” ชาร์ลอตต์ตอบ

“เขาอยู่สิ!” แจ็กตอบอย่างหงุดหงิด

“เปล่า จูเลียนไม่ได้อยู่ในละแวกนี้” เธอตอบอย่างหงุดหงิด
พอๆ กัน

“แล้วมันเกี่ยวอะไรด้วยหรือ” ผมถาม

“ช่างเถอะ!” แจ็กขัด “ไม่สำคัญอะไรหรอก เชื่อฉันเถอะ
เพื่อนเอ๋ย นายไม่เคยเห็นอะไรอย่างนี้นมาก่อนแน่ๆ”

“อย่าใจร้ายนักเลยแจ็ค” ชาร์ลอตต์พูด “มันไม่ดีเลยนะ”

“ฉันไม่ได้ใจร้ายนะ!” แจ็กว่า “ฉันแค่พูดความจริง”

“เขาหน้าตาเป็นยังไงกันแน่” ผมถาม

แจ็คไม่ตอบ เขาแค่ยื่นสายหน้าอยู่ตรงนั้น ผมมองชาร์ลอตต์
ซึ่งทำหน้าบึ้งตึง

“เดี๋ยวกี้รู้” เธอว่า “เอาน่า ไปกันได้แล้ว” เธอหมุนตัวเดิน
ขึ้นบันได แล้วหายลับไปตามทางเดินสู่สำนักงานของมิสเตอร์ทุซแมน

“เอาน่า ไปกันได้แล้ว” ผมพูดกับแจ็คเลียนแบบชาร์ลอตต์
เบ๊ะ ผมคิดว่าจะทำให้เขาหัวเราะได้ แต่ก็เปล่า

“แจ็ค เพื่อนเอ๋ย มาเถอะ!” ผมพูด

ผมแกล้งทำเป็นจะชกหน้าเขาแรงๆ วิธีนี้ทำให้เขาหัวเราะ
นิดหน่อย แล้วเขาก็ทำท่าเหวี่ยงหมัดซ้ำๆ ชกผมกลับ จนกลายเป็นเกม
“ยั่วโทสะ” โดยเราพยายามชกศีรษะของกันและกัน

“ไปกันเถอะพวกเรา!” ชาร์ลอตต์ส่งมาจากบันไดชั้นบนสุด
เธอย้อนกลับมาตามเรา

“ไปกันเถอะพวกเรา!” ผมกระซิบแจ็ค คราวนี้เขาหัวเราะ
ออกมาได้

แต่ทันทีที่เราพ้นหัวมุมทางเดิน แล้วถึงสำนักงานของ
มิสเตอร์ทุซแมน เราทุกคนก็เคร่งขรึมกันขึ้นมา

พอเราเข้าไปข้างใน มิสซิสการ์เซียบอกให้เราอยู่ในสำนักงาน
ของพยาบาลมอลลี ซึ่งเป็นห้องเล็กๆ ข้างสำนักงานของมิสเตอร์
ทุซแมน ระหว่างรออยู่นั้น เราไม่พูดอะไรกันอีก ผมต้องอดทน
ต่อแรงยั่วใจที่จะเอาถุงมือยางในกล่องข้างโต๊ะตรวจร่างกายมาเป่า
เป็นลูกโป่ง แม้ผมรู้ว่าผมจะทำให้ทุกคนหัวเราะก็ตาม

มิสเตอร์ทุซแมน

มิสเตอร์ทุซแมนเข้ามาในสำนักงาน เขาตัวสูง ค่อนข้างผอม ผมสีขาวนั้นยุ่งเหยิง

“ไ้ เด็กๆ” เขาพูดยิ้มๆ “ครูชื่อมิสเตอร์ทุซแมน เธอคือชาร์ลอตต์แน่ๆ” เขาจับมือชาร์ลอตต์ “ส่วนเธอคือ...” เขามองผม

“จูเลียนครับ” ผมตอบ

“จูเลียน” เขาพูดทวนพร้อมยิ้มให้ เขาจับมือผม

“และเธอคือ แจ็ก วิลล์” เขาพูดกับแจ็ก แล้วจับมือแจ็กด้วย

เขานั่งบนเก้าอี้ข้างโต๊ะของพยาบาลมอลลี “อย่างแรกเลย ครูต้องชอบใจพวกเธอมากที่มาในวันนี้ ครูรู้ว่าวันนี้อากาศร้อน และเธอก็มีอะไรต่อมิมะไรที่อยากทำตั้งเยอะ ฤดูร้อนนี้พวกเธอสนุกไหม โอเคไหม”

พวกเราพากันพยักหน้านิดๆ พลังมองกันและกัน

“ฤดูร้อนของครูเป็นอย่างไรบ้างครับ” ผมถามเขา

“อ้อ เธอใจดีจริงๆที่ถาม จูเลียน!” เขาตอบ “เป็นฤดูร้อน

ที่เยี่ยมมาก ขอบใจนะ แต่ครูใจจดใจจ่อรอฤดูใบไม้ร่วงอย่างจริงจังเลยละ ครูเกลียดอากาศร้อน” เขาตึงเส้นเชื้ตขึ้น “ครูพร้อมรับฤดูหนาวแล้ว”

ถึงตอนนี้ เราทั้งสามคนผกศึระซึ้นลงกันเหมือนคนบึ้งๆ ผมไม่รู้ว่ทำไ้ผู้ใหญ่ต้องคุยเล่นกับเด็กให้ยุ่งยาก มันทำให้เรารู้สึกแปลกๆ ผมหมายถึงโดยส่วนตัวแล้ว ผมรู้สึกเฉยๆ กับการคุยกับผู้ใหญ่ – อาจเป็นเพราะผมเดินทางบ่อย และผมเคยคุยกับผู้ใหญ่ตั้งหลายคนมาก่อน – แต่ที่จริงเด็กส่วนใหญ่ไม่ชอบคุยกับผู้ใหญ่หรอก มันเป็นอย่างนั้นเองแหละ แบบว่า ถ้าผมเห็นพ่อแม่เพื่อน และเราไม่ได้อยู่ที่โรงเรียน ผมจะพยายามไม่สบตา ผมจะได้ไม่ต้องคุยกับพวกเขา มันประหลาดเกินไป มันยังประหลาดจริงๆ ตอนคุณบังเอิญเจอครูนอกโรงเรียน อย่างมีอยู่ครั้งหนึ่ง ผมเห็นครูเกรดสามของผมที่ภัตตาคารกับแฟนหนุ่ม ผมก็แบบว่า *แหะ!* ผมไม่อยากเห็นครูของผมขลุ่อยู่กับแฟนหนุ่ม รู้ไหม

เอาเถอะ ยังไงเราก็อยู่ตรงนั้น ผม ชาร์ลอตต์ และแจ็ก พักหน้าหงิกหงักเหมือนตุ๊กตาหัวตุ๊กตักขณะมีสเตอ์ทุซแมนเจ็ยแจ้วไปเรื่อยเกี่ยวกับฤดูร้อน แต่ในที่สุด – *ในที่สุด!* – เขาก็เข้าเรื่อง

“เอละ เด็กๆ” เขาพูด พลังตบตันขา “พวกเธอใจดีจริงๆ ที่สละเวลาช่วงบ่ายมาช่วยงานนี้ ในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า ครูจะแนะนำให้พวกเธอรู้จักเด็กผู้ชายที่จะมาสำนักงานของครู และครูอยากบอกอะไรให้พวกเธอรู้ไว้สักหน่อก่อน เอ้อ ครูบอกแม่ของพวกเธอเรื่องเขาไ้วันใดหนึ่งแล้ว – แม่บอกพวกเธอหรือเปล่า”

ชาร์ลอตต์กับแจ็กต่างพักหน้ากันทั้งคู่ แต่ผมส่ายหน้า

“แม่บอกว่าเขาผ่าตัดมาหลายครั้งครับ” ผมว่า

“เอ่อ ก็ใช่” มิสเตอร์ทุซแมนตอบ “แต่แม่อธิบายเรื่อง
ใบหน้าของเขาหรือเปล่า”

ผมต้องบอกเลย ถึงตอนนี้ผมเริ่มจะคิดขึ้นมาแล้วว่า
เอะละสิ ฉันมาทำอะไรที่นี่เนี่ย

“เอ่อ ผมไม่รู้ครับ” ผมพูดพร้อมเกาหัวแกรกๆ ผม
พยายามนึกย้อนไปว่าแม่บอกอะไรผมบ้าง ตอนนั้นผมไม่ได้สนใจ
เท่าไร ผมคิดว่า โดยมากแล้วแม่ได้แต่พร่ำบอกว่าเป็นเกียรติ
มากที่ผมได้รับเลือก แม่ไม่ได้เห็นว่าเด็กคนนี้มีอะไรผิดปกติ “แม่
พูดว่า กรุบบอกว่าเด็กคนนี้มีแผลเป็นและอะไรต่ออะไรเยอะเยอะ
ครับ อย่างกับเขาถูกไฟคลอกมา”

“ครูไม่ได้พูดอย่างนั้นสักหน่อย” มิสเตอร์ทุซแมนพูด
พลางเลิกคิ้ว “ครูบอกแม่เธอว่า เด็กคนนี้เป็นโรคใบหน้าแหว่ง
ชนิดรุนแรง-”

“อ้อ ใช่ ใช่ ใช่ครับ!” ผมพูดขัด เพราะตอนนี้ผมจำได้
แล้ว “แม่พูดคำนั้นแหละครับ แม่บอกว่ามันคล้ายๆปากแหว่ง
หรืออะไรสักอย่าง”

มิสเตอร์ทุซแมนทำหน้าย่น

“เอ่อ” เขาพูด พลางยกไหล่และเอียงศีรษะซ้ายที่ขวาที่
“มันมากกว่านั้นนิดหน่อย” เขาลุกขึ้น ดบไหล่ผมเบาๆ “ครู
ขอโทษถ้าครูไม่ได้บอกแม่เธอให้ชัดเจน เอาเถอะ ครูไม่ได้ตั้งใจ
จะทำให้เธอไม่สบายใจ ที่จริง เป็นเพราะครูไม่อยากให้สิ่งที่ครู
กำลังคุยกับเธออยู่ตอนนี้ทำให้เธอไม่สบายใจ ครูแค่อยากให้เธอ
รู้ไว้ล่วงหน้าว่า เด็กชายคนนี้มีหน้าตาแตกต่างจากเด็กคนอื่นมาก

และนั่นไม่ใช่เรื่องที่ต้องปิดบังอะไร เขารู้ว่าเขามีหน้าตาไม่เหมือนใคร เขาเกิดมาอย่างนั้น เขาเข้าใจดี เขาเป็นเด็กเก่ง ฉลาดมาก นิสัยดีมาก เขาไม่เคยเรียนในโรงเรียนปกติมาก่อน เพราะเขาเรียนที่บ้าน เอ่อ เพราะการผ่าตัดทั้งหลายเหล่านั้นแหละ ดังนั้นนี่คือเหตุผลที่ครูอยากให้เราพาเขาชมโรงเรียนสักหน่อย เป็นคู่หูต้อนรับเขา พวกเธอจะถามอะไรเขาก็ได้ทั้งนั้นถ้าพวกเธอต้องการคุยกับเขาอย่างปกติ เขาเป็นแค่เด็กปกติที่มีใบหน้า... เอ่อ ไม่ปกติเท่าไร” เขามองเราแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ “ฮือ ครุคิดว่าครุเพิ่งทำให้พวกเธอประสาธเสียไปกว่าเดิมเสียแล้วละ”

เราส่ายหน้า เขาลูบหน้าผาก

“รู้ไหม” เขาพูด “สิ่งหนึ่งที่พวกเธอจะเรียนรู้ตอนพวกเธอโตเท่าครุคือ บางครั้งสถานการณ์ใหม่ๆ จะบังเอิญเกิดขึ้น แล้วพวกเธอไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อไป ไม่มีคู่มือบอกวิธีปฏิบัติตัวในทุกสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นในชีวิตหรอกนะ ดังนั้นสิ่งที่ครุพูดเสมอก็คือ เป็นการดีกว่าเสมอที่จะถือความเมตตาเป็นหลัก นั่นคือเคล็ดลับ ถ้าพวกเธอไม่รู้ว่าจะทำอะไรแล้วละก็ แค่มเมตตาก็พอ พวกเธอไม่มีทางทำผิดพลาด ซึ่งเป็นสาเหตุที่ครุขอให้พวกเธอทั้งสามคนมาช่วยครุที่นี่ เพราะครุได้ยื่นจากครูโรงเรียนประถมว่าพวกเธอเป็นเด็กนิสัยดีมาก”

เราไม่รู้ว่าพูดอะไรต่อไป ดังนั้นพวกเราจึงยืนยิ้มเหมือนคนดิ่งต๊อง

“แค่ปฏิบัติต่อเขาเหมือนที่พวกเธอปฏิบัติต่อเด็กคนอื่นก็ตามที่พวกเธอพึงเจอ” เขาบอก “นี่คือสิ่งที่ครุพยายามบอกตกลงนะ เด็กๆ”

คราวนี้เราพยักหน้าพร้อมกันด้วย ตู๊กตาหัวตุ๊กติก

“พวกเธอเจ๋งมาก” เขาพูด “เอาละ พักอยู่ที่นี้สักครู่
เดี๋ยวมิสซิสสาร์เซียจะมาพาพวกเธอไป” เขาเปิดประตู “อ้อ เด็กๆ
ขอใบอีกครั้งที่มาช่วยงานนี้ จริงๆนะ นี่คือการทำบุญ นี่เป็น
มิตซวาท¹รู้ไหม”

พูดเสร็จ เขาก็ยิ้มพร้อมกับขยิบตาให้เรา แล้วออกจาก
ห้องไป

เราทั้งสามคนหายใจออกมาพร้อมกัน เรามองหน้ากัน
ทำตาโต

“เอาละ” แจ็กพูด “ฉันไม่รู้ว่าบุญคืออะไร และฉันก็ไม่รู้
ว่ามิตซวาทคืออะไร”

นี่ทำให้เราหัวเราะกันนิดหน่อย แต่เป็นการหัวเราะปน
ความวิตก

¹บุญญัตติของศาสนาฮินดู

แรกเห็น

ผมจะไม่ลงรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นในวันนั้น ผมแค่จะชี้ให้เห็นว่า เป็นครั้งแรกในชีวิตของแจ็กที่เขาไม่ได้พูดเกินจริงเลย ที่จริงเขาทำตรงกันข้ามเสียด้วยซ้ำ มีคำที่มีความหมายตรงกันข้ามกับการพูดเกินจริงไหม “ไม่เกินจริง” หรือ ผมไม่รู้เหมือนกัน แต่แจ็ก ไม่ได้พูดเกินจริงเลยสักนิดเรื่องใบหน้าของเด็กคนนี้

เมื่อผมได้เห็นออกัสต์ครั้งแรก เอ่อ มันทำให้ผมอยากปิดตาแล้ววิ่งแหกปากร้องลั่นออกไป ตูม ผมรู้ว่าฟังดูร้ายกาจ ผมต้องขอโทษด้วย แต่มันเป็นความจริง และใครก็ตามที่บอกว่านั่นไม่ใช่ปฏิกิริยาแรกของ พวกเขาที่เห็นออกัสต์ คนนั้นไม่ได้พูดความจริง จริงๆนะ

หลังจากผมเห็นเขา ผมน่าจะเดินออกประตูไปเลย แต่ผมรู้ว่าถ้าทำอย่างนั้นผมจะเดือดร้อน ดังนั้นผมก็แค่เอาแต่มองมิสเตอร์ทุซแมน และผมพยายามฟังสิ่งที่เขาพูด แต่ทั้งหมดที่ผมได้ยินคือ แหวะ แหวะ แหวะ เพราะหูของผมร้อนผ่าวไปหมด

แล้ว ในหัวผมก็แบบว่า เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย!
เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย!
เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย!

เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย!
ผมคิดว่าผมพูดคำนั้นกับตัวเองไปสักพันครั้งได้ ผมไม่รู้ว่
ทำไม

ช่วงหนึ่ง เขาแนะนำให้เรารู้จักอ็อกกี้ อ๊ะ! ผมคิดว่าผมจับ
มือเขาจริงๆ อ๊ะ! คุณสามเลย ผมอยากพุ่งพรวดจากที่นั่นไปล้าง
มืออย่างด่วนจี๋ แต่ก่อนผมจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เราก็ดีนออกประตู
ลงไปตามทางเดิน และขึ้นบันได

เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย!
เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย! เพื่อนเอ๋ย!

ผมสบตาแจ็กขณะที่เราขึ้นบันไดไปห้องโฮมรูม ผมทำตาโต
ใส่เขาแล้วทำปากมูมิบ “ไม่จริงน่า!”

แจ็กทำปากมูมิบตอบ “บอกแล้วไง”